

РЕШЕНИЕ

№ 7469

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **7868** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. Д. К. от [населено място], СО, чрез адв. Й. Т., съдебен адрес, гр. К., [улица] / тел. 0897 6000 54/, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 2232/21.07.2023г., издадена мл. автоконтрольор към ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка–временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.
В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. ЗППАМ не била мотивирана. Заповедта е била издадена с посочено правно основание чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП, не липсвало посочено/ цифрово/ кое от алтернативните „предложения“ е визирал АО. Съставянето на ЗППАМ без да е съставен АУАН е незаконосъобразно и е основание за отмяна на заповедта. ЗППАМ била издадена на база проверката с техническо средство, без да се изчака резултата от химико-токсикологичното изследване. Жалбоподателят твърди още, че не е извършил нарушение, тъй като бил на терапия с метадон, а съгласно медицинско удостоверение употребата на такъв не се отразявала на способността му да шофьора. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представява от адв. Т., който поддържа жалбата и акцентира на обстоятелството, че се касае за провеждана терапия с метадон, който наркотик не повлиял на способността за шофиране. Иска се отмяна на ЗППАМ и присъждане на разноски.

Ответникът – МЛ. АВТОКОНТРОЛЪОР към Отдел ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР, издал процесната ЗППАМ, не се явява, не е представяван и не е заявил становище по жалбата.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на К. Д. К., за това, че на 21.07. 2023г. в 17,14 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал МПС- л. а. БМВ с рег. [рег.номер на МПС], като след като е спрял за проверка, бил тестван за наркотици с техническо средство „Дрегер Д. Тест 5000“, с инв. номер ARMF00 97 тариран до 01.2024г. Уредът отчел положителен резултат за употреба на метадон. На водача е издаден и талон за медицинско изследване за ВМА. На водачът е съставен АУАН от 21.07. 2023г. за нарушение на чл.5, ал.3 т.1 от ЗДвП, за управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

При така установената фактическа обстановка мл. автоконтрольор към ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка–временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че са взети предвид констатациите по АУАН и че жалбоподателят на 21.07. 2023г. в [населено място] е управлявал МПС- л. а. БМВ с рег. [рег.номер на МПС], след употреба на наркотични вещества.

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която жалбоподателят многократно е наказван за системно извършвани различни нарушения по ЗДвП.

По делото е прието Медицинско удостоверение изх. № 79/19.05.2023г., съгласно което жалбоподателят провежда специализирано лечение в програма за метадоново лечение, с диагноза: „Поведенчески и психични разстройства, дължащи се на употреба на опиоиди. Приета е още справка от СДВР, съгласно която е образувано ДП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от т. 3 на Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07. 07. 2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица –

полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР . Съгласно Заповед № 513 з – 9797 от 14.12. 2018г. на Директора на СДВР, издателят на процесната ЗППАМ заема длъжността мл. автоконтрольор от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Възраженията в обратен смисъл на жалбоподателя са неоснователни. В тази връзка, освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение. Неоснователно жалбоподателят претендира, че е посочено правно основание чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП, но липсвало посочено кое от алтернативните „предложения“ е визирал АО. В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Действително посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на и е описал хипотезата - управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества, установена с техническо средство. Като факти е посочено, че водачът на 21.07. 2023г. в [населено място] управлява моторно превозно средство - л. а. БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , след употреба на наркотични вещества,

установена с техническо средство. В АУАН, към който препраща ЗППАМ в светлината на цитираното ТР №16/31.03.1975г. е визирано конкретното техническо средство /„Дрегер Д. Тест 5000“, с инв. номер ARMF00 97/ , периодът на валидност на същото/ тариран до 01.2024г./, видът на наркотика –метадон. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. В случая е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ. Няма изискване цифрово в правното основание, в случая по чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП , да се посочват, предложения, алтернативи и прочие. Според чл. 26 и чл. 27 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове всеки нормативен акт се състои от членове, а допълнителните, преходните и заключителните разпоредби се означават с параграфи. Членът може да се състои от алинеи, алинеята - от точки, а точката - от букви. Разпоредбите се обозначават, както следва: членът- с "Чл. " и арабска цифра; параграфът - с "§" и арабска цифра; алинеята- с арабска цифра, поставена в скоби; точката - с арабска цифра; буквата- с малка буква. Всяка алинея, точка или буква започва на нов ред. Обозначението на разпоредбата се поставя непосредствено пред нея. От изложената нормативно регламентирана структура на правните норми е видно, че най-малката нейна единица е буквата, а „предложението“/ което се визира с жалбата/ не е предвидено като самостоятелен елемент, следователно при цитирането на дадена нормативна разпоредба е достатъчно да се посочат нормативно регламентираните елементи, за да бъде тя конкретизирана в достатъчна степен, което в случая е сторено с посочената правна квалификация по чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН е установено, че жалбоподателят на посочената дата и час е управлявал моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества, установена с техническо средство. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Жалбоподателят възразява, че ПАМ е наложена преди изготвяне на химико-токсикологично изследване.

Разпоредбата чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП обаче не изисква наличието кумулативно на изследване с техническо средство и изследване от кръвна проба, а само уточнява, че при изследване на кръвна проба установените стойности са определящи.

Жалбоподателят излага тезата, че е съставен ЗППАМ без да е съставен АУАН е незаконосъобразно, респ. е основание за отмяна на заповедта:

В случая АУАН е съставен на 21.07. 2023г. и връчен на същата дата. Действително, отново на тази дата 21.07. 2023г. е издадена и процесната ЗППАМ, но това се е случило очевидно след съставянето на АУАН, тъй като в оспорената заповед за прилагане на ПАМ този акт за установяване на административно нарушение е цитиран като конкретен номер и дата.

Неоснователно жалбоподателят претендира още, че липсват основания за налагане на принудителната административна мярка с аргументи от о медицинското удостоверение в насока, че употребата на метадон не се отразява на способността му да шофира. В случая жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на

наркотични вещества– метадон, включен в Приложение № 2 към чл. 3, ал. 2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите – „Вещества с висока степен на риск, намиращи приложение в хуманната и ветеринарната медицина“. Текстът на закона- чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП, е ясен - „след употреба на наркотични вещества“. Законът не е въвел критерии за въздействието на наркотичните вещества върху водача на МПС и до каква точно степен това се е отразило на способността му да шофира.

/ В., ВКС с Решение № 79/ 08.05.2018г. по касационно дело № 318 / 2018 г. е приел, относно наказателна отговорност по чл.343 б, ал.3 от НК на водач, който е управлявал МПС след употреба на метадон, че НК не е въвел критерии относно въздействието на наркотичните вещества върху шофьора и в каква степен това се е отразило на способността му да управлява. Текстът в НК също е „след употреба на наркотични вещества“, какъвто е и текстът на чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП, относно настоящата ПАМ – „след употреба на наркотични вещества“/.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица да управляват МПС, след употреба на наркотици, в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

Ответникът не претендира разноски и няма доказателства да е направил такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на К. Д. К. от [населено място], чрез адв. Й. Т., срещу ЗАПОВЕД за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 2232/21.07.2023г., издадена мл. автоконтрольор към Отдел Пътна Полиция СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т.1, б. б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка–временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: